

Fira de la Galeta a Camprodon | El cap de setmana del 4 i el 5 d'octubre, Camprodon celebrà la setena edició de la Fira de la Galeta. Tal com el nom deixa entreveure, aquest esdeveniment festiu té un tarannà marcadament gastronòmic, però també musical. De fet, el que es pretén per part de les entitats organitzadores de la fira ja des de la primera edició no és altra cosa que reconèixer la importància que va tenir un temps (i que encara té!) la fundació de la fàbrica de galetes Birba, l'any 1893, tant per a l'economia local com per donar a conèixer més enllà de les fronteres ripolleses la vila i la vall de Camprodon.

En aquesta darrera edició, els visitants van poder assaborir un tast a cegues de més de cinquanta varietats de galetes artesanes elaborades per una dotzena de mestres confiters, comptant-n'hi una per a gossos. Com a novetat, es va fer una visita comentada a la nova fàbrica de galetes Birba (un edifici que va entrar en funcionament l'any 2008), a la colònia Estabanell, on encara es conserven els forns vells de l'antiga fàbrica. L'acte inaugural de la Fira de la Galeta el va protagonitzar el Màgic Andreu, sota l'atenta mirada de la Cuky, la mascota de la festa, i que,

com era d'esperar, va ser present en tots els actes. De la part musical s'encarregaren la cantant d'Eufòria Aina da Silva i Mariona Escoda. Una festa lúdica, doncs, però també, tal com indicàvem unes línies més amunt, per reforçar i potenciar les activitats econòmiques del poble.

LA SELVA

Text > **SEBASTIÀ GODAY**

Vins al dessota del puig d'Alia

L'amistat i l'atzar m'han fet conèixer unes vinyes d'ull de llebre, garnatxa negra, merlot i una mica de picapoll blanc properes, a punt de veremar, en un enclavament a la falda del puig d'Alia, de la serra dels Gats, sobre el paratge de les Maioles, a la vall d'Amer. Per sort meva, també n'he conegut el propietari: Joan Rocasalva, que amb la família va haver de deixar can Bruguer, a Susqueda, quan el 1968 va ser negada per l'embassat del Ter i, posteriorment, van muntar un pròsper negoci familiar d'ultramarins a Badalona, en una antiga casa de pagès. Va estudiar

la carrera d'enginyer, que ha exercit amb càrrecs d'alt nivell a l'empresa Alstom, on es va jubilar de les locomotores i dels vagons ferroviaris. A més, va ser el responsable, com a director de l'estació d'esquí de La Molina, d'instalar-hi els primers canons de neu artificial (1985), o el primer telecadira de quatre places (1986). Joan Rocasalva ha fet mans i mànigues per engrandir una petita finca heretada del seu avi i produir-hi el Senyoriu Rocasalva, un vi negre d'altíssima qualitat que ha anat afinant i, sense cap afany de lucre personal (no en trobareu a cap enoteca), n'ha anat oferint tastos als amics, que embolcalla amb moments de plaer organolèptic i paisatgístic. És un vi acuradíssim que, any rere any, segons la pluviometria, es fa més apreciable i valuós; un vi d'enginyer: calculat, comprovat, criat en un entorn inesperat que recupera conreus ancestrals de la cultura mediterrània. I amb denominació d'origen Rocasalva.

Caldes de l'Amagatall | Llegeixo en un diari de Girona que a Caldes de Malavella uns empresaris emprenedors i ben connectats amb els temps que corren ofereixen els seus serveis per resoldre i protegir famílies de

GIRONINS A L'EXTERIOR

Text > **NIL PALAUDÀRIAS**, resident a Austràlia

Va ser el 2017 que vaig prendre la decisió de reservar un vol d'avió per primer cop; en aquest cas, sense cap mena de motiu, cap a Edimburg, sense vol de tornada i sense saber què podia trobar-me en un país que desconeixia i amb una llengua que en aquell moment dominava molt poc. Independentment d'aquesta manera va ser molt enriquidor. Aquesta experiència em va fer veure que volia una vida nòmada en la qual la comoditat i l'estabilitat no eren importants.

Un cop vaig sentir que el capítol escocès estava acabat, vaig decidir emigrar cap a Anglaterra; en aquest cas, a Liverpool. Com va passar amb Edimburg, vaig mirar el mapa i vaig

decidir: cap allà me'n vaig!, sense tenir cap connexió o relació amb la ciutat. Va ser una experiència de menys de dos anys, que es va acabar quan vaig sentir que la vida que em podia donar aquesta ciutat ja l'havia espremut i gaudit. Volia començar de nou en un altre lloc. Vaig decidir tornar a agafar un vol sense data de tornada cap a Indonèsia, on vaig viure uns sis mesos. En aquest país vaig fer diversos voluntariats a diferents llocs de l'arxipèlag i vaig viatjar entre una illa i l'altra coneixent diferents cultures. De tots els llocs on he viscut, ha estat l'experiència més enriquidora. Em vaig enamorar del país i de la seva gent.

tota mena de futures catàstrofes apocalíptiques, siguin per causa natural o provocades per la humanitat. L'empresa Bunker Zona, en la seva publicitat, proposa discreció i tota mena de variants protectores (filtres d'aire, comunicacions, emmagatzematge de queviures, etc.) i també els barems de preus. No es tracta únicament de confortabilitat, sinó de previsió; també especifiquen que si l'atac és per aigua, foc o bomba, no serà un problema, perquè ja hi ha un dels seus búnquers construït als voltants de la Celler. Tot plegat pot semblar una broma, una facècia; no ho és i no ho serà si persistim, sense descans, a negar el canvi climàtic; a empassar-nos tota mena de mentides aparegudes a les incontrolables xarxes; si confiem en el primer salvador de la pàtria que passa i deixem de banda sistemàticament els problemes demogràfics de superpoblació o els derivats del diòxid de carboni. Auguro que la població subterrània augmentarà.

Una excursió de cinquanta anys

El Centre Excursionista Farners ha fet un primer cim memorable: el del mig segle de vida. Tot començà amb una fotografia en blanc i negre al cim de

l'Aneto i, ara per ara, al web, en recullen unes cinc mil. Han fet incompresibles travesses; han obert camins i senders oblidats, amagats; han desafiats cims en geografies properes i llunyanes; han crescut per tota mena de corriols; han recuperat caminets oblidats pel pas del temps; han practicat l'element vital que és la companyonia, l'amistat, l'amor; sí, l'amor a la terra, a les persones, a la temperància, al llarg de cinquanta anys.

Han estat comandats, successivament, per Jaume Julià, Joan B. Ferrà, Xavier Massó (EPD), Josep Danés, Carles Figueres, Francesc Pla (EPD), José Expósito i, ara, Pau Parés.

Deixant de banda els grans cims alpins, pirinencs, o les cordades muntanyes llegendàries d'Àsia o dels Andes diguem-ne *professionals* que molts membres han assolit, el Centre Excursionista Farners ha consolidat rutes comarcals que no han exclòs mai ningú, unes rutes que han allisat amb la seva experiència, com ara les rutes de les Ermites o d'en Serralonga, ja unes clàssiques selvatanes, considerades com unes trobades populars comarcals.

Celebren aquest mig segle amb una exposició a la Casa de la Paraula

de Santa Coloma, amb una afluència insospitada de visitants i, aviat, coincidint amb la Festa de la Ratafia 2025, presentaran el llibre *Centre Excursionista de Farners, 50 anys d'història colomenca: Esport, medi i cultura*, un potent document que mostrarà amb pèls i senyals l'itinerari que ha recorregut l'agrupació.

I diumenge que ve, a quina hora quedem?

<<https://www.cefarners.cat>>

>> Primera fotografia de la col·lecció del Centre Excursionista Farners, al pic de l'Aneto, el juliol de 1976. (Foto: CENTRE EXCURSIONISTA FARNERS)

I, de nou, vaig sentir la necessitat de canvi i aquest cop me'n vaig anar cap a Austràlia. El primer contacte amb el país va ser a Cairns, una ciutat de la mida de Girona al nord del país. A partir d'aquí m'he mogut i he viscut en tres llocs diferents d'aquesta immensa illa; el més destacat podria ser Monkey Mia, una zona molt remota a l'oest d'Austràlia on hom conviu amb més animals que persones i es troba a hores lluny de la civilització.

Actualment, amb la meua parella, una noia italiana que he tingut la sort de conèixer aquí, a Austràlia, treballem per aconseguir el visat permanent. Això implicarà tenir el cul quiet per un temps: encara que

de viatges no en faltaran, sempre seran amb bitllet de tornada. No tinc pensat establir-me enlloc, no sé si em puc concebre amb una vida estable en algun indret d'aquest planeta: el temps ho dirà. De moment, l'objectiu és aconseguir el passaport australià i després anar cap a Indonèsia, on tinc un terreny per començar projectes futurs.

Catalunya sempre serà casa, família, amistat i confort. Soc un català orgullós de la meua llengua i la meua cultura, encara que la meua vida sigui lluny d'on vaig néixer. Gràcies, pares, per haver-me educat amb una ment oberta i per mirar el món de la manera que ho heu fet.

M'he mogut i he viscut en tres llocs diferents d'aquesta immensa illa; el més destacat podria ser Monkey Mia, una zona molt remota a l'oest d'Austràlia on hom conviu amb més animals que persones i es troba a hores lluny de la civilització